

عنوان مقاله:

سیر تحول شنودپذیری و اعتبار راوی در داستان‌های کوتاه سیمین دانشور

محل انتشار:

مجله ادبیات پارسی معاصر، دوره 7، شماره 3 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

هاشم صادقی - استادیار زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه نیشابور

علی رحمانی فناویزباف - دانش آموخته ی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه نیشابور

خلاصه مقاله:

این مقاله با بهره جستن از نظریات روایت‌شناسی ساختارگرا به بررسی راویان مجموعه داستان‌های سیمین دانشور از حیث دو ویژگی شنودپذیری و اعتبار می‌پردازد. نتایج نشان می‌دهد که پس از تجربه‌ی حضور مداخله‌گرانه‌ی راوی در آتش خاموش (1327)، دانشور در شهری چون بهشت (1340) تلاش دارد تا با محدود کردن دایره‌ی روایت به نظرگاه یک شخصیت محوری، تا حدّ ممکن از اظهارنظرهای صریح راوی پرهیز کند. در به کی سلام کنم؟ (1359) دیدگاه‌های نویسنده عمدتاً از طریق اظهارنظرهای غیرمستقیم و آیرونیک راوی، موضع‌گیری تلویحی وی نسبت به راوی هم‌داستان نامعتبر، و گاه از طریق شخصیت‌های ثانویه‌ی معتبر انعکاس می‌یابند. در آخرین اثر دانشور - انتخاب (1386) - با ظهور گرایش‌های پسامدرنیستی، مداخله‌گری‌های مستقیم راوی مجدداً افزایش می‌یابند؛ ولی این بار این بار هدف از آن‌ها عمدتاً افشای برساختگی اثر و در هم شکستن پیش‌فرض‌های رئالیستی نسبت به واقعیت داستانی است.

کلمات کلیدی:

سیمین دانشور، راوی مداخله‌گر، شنودپذیری راوی، راوی نامعتبر، راوی آیرونیک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1124354>

